

Samarijanka

Kad je Samarijanka otkrila da se suočava s prorokom, htjela je znati o duhovnim pitanjima: bogoslužju, a svoje osobne potrebe ostavila je u drugom planu.

Samarijanka

“Žena mu reče:” Gospodine, vidim da si prorok! “ (Ivan 4:19)

Uvod

Evandelist Ivan zabilježio je da je sve što je napisao trebalo da navede njegove čitatelje da vjeruju da je Isus Krist, Sin Boga živoga i u vjeri da ima života u izobilju

“Međutim, ovi su napisani da biste mogli vjerovati da je Isus Krist, Sin Božji i da, vjerujući, imate život u njegovo ime” (Ivan 20:31).

Konkretno, u priči o Samarijanki postoje elementi koji pokazuju da je Krist Sin Boga živoga, Sin Davidov obećan u Svetom pismu.

Evandelist Ivan zabilježio je da kada je Isus otkrio da su farizeji čuli da je činio mnoga čudesa i da je krstio daleko više od Ivana Krstitelja, napustio je Judeju i otišao u Galileju (Ivan 4: 2-3), a to je moralo proći preko Samarije (Luka 17:11).

Isus je otišao u grad u Samariji koji se zvao Sychar, a čije je područje bilo imanje koje je Jakov dao svom sinu Josipu (Ivan 4: 5). Mjesto gdje je Isus išao u Siharu Jakov je izbušio bunar.

Evandelist ističe Isusovu čovječnost opisujući njegov umor, glad i žeđ. Kad spominjemo da su njegovi učenici išli kupiti hranu, čini nam da shvatimo da Isus treba jesti, da je sjeo jer je bio umoran i kad se od Samaritanke traži voda, implicira se da je bio žedan.

Iako fokus pristupa evanđelista nije bio pokazati kako je Gospodin Isus bio žedan vode, jer je postala očita njegova potreba da ženama navijesti dobru vijest o kraljevstvu, jasno je da je Isus došao u tijelu (1 Jo 4 : 2-3 i 2. Ivanova 1: 7).

Isus je sjedio kraj Jakovljevog zdenca, blizu šestog sata (u podne) (Ivan 4: 6, 8), kad je Samarijanka stigla na izvor da crpi vodu (imenovati nekoga imenom grada bilo je nečasno, jer je to pokazalo da takav pojedinac nije pripadao izraelskoj zajednici), a Učitelj mu se obratio rekavši:

– Daj mi piće (Ivan 4: 7).

Gospodinov odnos prema Samarijancu (traženje vode) donio je ono što plemeniti muškarci i žene imaju najplemenitije: razum, rasuđivanje (Job 32: 8).

Žena je sigurno postavila pitanje na temelju niza predznanja. Nije formulirala najsjajnijiu misao čovječanstva, ali pokrenula je važno pitanje za tu ženu i njezin narod:

– Kako, kao Židov, tražite da pijem od mene, da sam Samaritanka? (Ivan 4,9).

Samarićani su bili diskriminirani od strane Židova, ali Isus, unatoč tome što je bio Židov, nije dao važnost ovom pitanju, ali je žena u to vrijeme vrlo dobro služila njegovoj svrsi.

U pitanju žena ističe da je bila žena i istodobno Samaritanka, odnosno da je postojala dvostruka prepreka tom muškarcu koji bi, očito, trebao biti više ljubomoran Židov svoje religioznosti.

Mnogo se pitanja pojavilo u glavi Samarijanca, jer je Isus

ignorirao prakse i pravila koja se odnose na židovstvo kad je tražio vodu. – Zar nije shvatio da sam žena i Samarićanka? Hoće li popiti vodu koju mu dam bez straha da će se kontaminirati?

Božji dar

Nakon što je probudio razmišljanje Samaritanaca, Isus dalje potiče ženin interes:

– Ako znate dar Božji i tko je taj koji vam kaže: Dajte mi piće, zamolili biste ga, a on bi vam dao žive vode.

Žena Samaritanka nije odmah postigla izvrsnost Kristovih riječi, jer nije imala iskustva u istini

„Ali solidna opskrba je za savršene koji, zbog običaja, svoja osjetila koriste kako bi raspoznali i dobro i zlo“ (Heb 5:14).

Da je Samaritanka vježbala, ne bi zapravo postavila pitanje:

– Gospode, nemaš što ponijeti sa sobom, a zdenac je dubok; gdje onda imate živu vodu?

Iz argumenta možete vidjeti da se Samaritanka usredotočuje na nemogućnost dolaska do vode bez potrebnih sredstava, međutim, nije osporavala ono što je Isus rekao o tome da ima živu vodu.

Ne uzimajući u obzir Isusov početni argument o Božjem daru, analizirala je:

– Jeste li veći od našega oca Jakova, koji nam je dao zdenac, pijući se iz njega, svoje djece i svoje stoke?

Nudeći alternativu vodi koja nije voda na Jakovljevom zdencu, Samarićaninu se učinilo da je taj nepoznati Židov u najmanju ruku bio drski, jer se stavio u položaj superiorniji od

Jakova, koji je bunar ostavio u nasljeđe svojoj djeci i, što je u to vrijeme pružalo potrebu za mnogim Samarijanima.

Potrebni su odgovori na sljedeća pitanja:

– Ne morate crpsti vodu, a zdenac je dubok! Gdje imate žive vode?

Ali Isus je radio na tome da Božju riječ probudi “sluh” te žene, jer je njegov prijedlog dao do znanja da je on u stvari superiorniji od samog oca Jakova.

U tom je trenutku Samarićanin imao nedostatak znanja, jer da je znala tko je Isus, istovremeno bi znala i dar Božji, jer je Krist dar Božji.

Kad bi znala tko pita: – Daj mi piće, Znao bih da je bio veći od oca Jakova, znao bih da je Krist obećani potomak Abrahama u kojem će biti blagoslovljene sve zemaljske obitelji (Post 28,14).

Kad bi znala tko je Krist, vidjela bi da će kroz vodu koju Krist nudi, zapravo i po zakonu postati jedno od Abrahamove djece. Da je poznavala Krista, vidjela bi da djeca prema tijelu nisu djeca Abrahamova, već djeca Vjere, potomci posljednjeg Adama (Krista) koji se očitovao svijetu (Gal 3,26 -29; Rim 9,8).

Da je poznavala Krista, vidjela bi da, iako je bila dio posljednjeg, mogla bi biti i dijelom prvog, jer je putem Potomka moguće da svi narodi budu blagoslovljeni kao vjernik Abraham (Mt 19,30).

Kad bi poznavala Onoga koji je tražio piće i koji mu nudi živu vodu, vidjela bi da je On dar Božji, jer Krist je taj koji daje život svijetu (Ivan 1,4). Vidjela bi da je on veliki svećenik prema Melhizedekovom nalogu, po kojem svi ljudi, bilo kojeg plemena ili jezika, mogu prinostiti darove i biti prihvaćeni od Boga.

“Popeli ste se na visine, zarobili zarobljeništvo, primili ste darove za ljude, pa čak i za pobunjenike, da Gospodin Bog prebiva među njima” (Ps 68,18).

Bog je svjedočio o prinosu (darovima) koje je Abel ponudio zbog njega koji će se popeti visoko i odvesti u zarobljeništvo, velikog svećenika sačinjenog od Boga bez početka i (vječnog) kraja dana (Heb 7,3), koji je prinosiso sebe za sebe kao janje koje nije uništeno od Boga i samo po njemu Bog prihvaća ljude (Heb 7,25).

Dnevne potreštine

Žensko pitanje: – Jesi li veći od našeg oca Jakova? je bio primjeren, međutim, još uvijek mu nije dopuštao da utvrdi tko je taj čovjek koji je tražio vodu s izvora Jakova i, istodobno, nudio živu vodu

– „Tko pije ovu vodu, opet će ožednjeti; Ali tko pije vodu koju mu dajem, nikada neće ožednjeti, jer će voda koju mu dam postati izvor vode u njemu koji uskače u život vječni „ Ivan 4:14).

Iznenadujuće je da je Samarijanka, koja je imala detaljnu misao kad je shvatila da Isus nagovještava da je ona veća od oca Jakova, prihvatila njegov prijedlog, da ima vodu koja će ga spriječiti da ožedni, unatoč tome što od vas traži vodu bunar Jakovljev.

Isusov prijedlog bio je jasan:

– ‘Tko god pije vodu koju mu dam, nikada neće ožednjeti’, i za što je želio vodu ako je imao vrhunsku vodu?

Ženu je zanimala Isusova ponuda, ali njezino je razumijevanje bilo zamagljeno.

Zbog čega je žena željela vodu koju joj je Isus ponudio, iako je Učitelj bio žedan?

Odgovor se nalazi u Samarićaninu:

– Gospode, daj mi ove vode, da više ne ožednim, i ne dolazim ovamo da je crpim.

U današnje vrijeme gotovo je nezamisliv posao koji je ta žena morala nabaviti za malo vode. Bio je šesti sat kad je žena otišla po vodu kako bi opskrbila svoje osnovne potrebe.

Iako se u naše doba ono što mnogi razumiju pod osnovnim, bitnim razlikuje od onoga što je toj ženi trebalo, moguće je izmjeriti koliko ono što muškarac razumije kao blatno obrazloženje. Ako ono što je bitno ugrožava razumijevanje onoga što se predlaže u evanđelju, što je s poslovima ovoga života?

Muškarac koji Samarijanka nije poznavala tražio je vodu, a sada je ponudio vodu s nezamislivim svojstvima: utažio bi žeđ tako da više neće trebati piti vodu.

Kad je žena pokazala interes za 'živu vodu', Isus je rekao:

– Idi, nazovi svog muža i dođi ovamo. Žena je odgovorila:

– Nemam muža. Isus je odgovorio:

-Dobro ste rekli: ja nemam muža; Jer ste imali pet muževa, a ovo što sada imate nije vaš muž; ovo ste rekli s istinom.

Imajte na umu da Isus nije donio vrijednosni sud o stanju žene, jer je sam rekao da nikoga ne sudi po tijelu, jer nije došao suditi svijet, već spasiti (Ivan 8:15 ; Ivan 12,47).

U ovom je trenutku žena prepoznala Isusa kao proroka: – Gospode, vidim da si prorok! Zanimljivo je da je Samarijanka istodobno prepoznala tog Židova kao proroka i, istovremeno, iznenađujuće, postavila sljedeće pitanje:

– Naši su očevi klanjali na ovoj planini, a vi kažete da je Jeruzalem mjesto za štovanje.

Kad je Samarijanka otkrila da je Krist prorok, ostavila je po strani svoje osnovne potrebe i počela se raspitivati □□ mjestu štovanja.

Kao Samarijanka dobro je poznavala priču koja je dovela do toga da Židovi nisu komunicirali sa Samarijanima. Ezrina knjiga sadrži jedan od nesporazuma koji su postojali između Židova i Samarijana jer Židovi nisu dopustili Samarijanima da pomognu u izgradnji drugog hrama po Kirinoj zapovijedi (Ed 4: 1-24), a pobuna je započela jer je kralj Asirija je u gradove Samarije instalirala ljude iz Babilona koji su došli naseliti regiju, zamjenjujući izraelski narod koji je prethodno bio zarobljen i koji je usvojio židovsku religiju (2Ki 17:24 comp. Ed 4: 2 i 9-10).

Pitanje o mjestu (klanjanja) era milenija i, prije proroka, njegovih svakodnevnih svađa više nisu važni, jer je prilika bila jedinstvena: otkriti mjesto štovanja i kako se klanja.

Je li znatiželjno znati kakva bi bila reakcija u naše vrijeme kad bi kršćanin otkrio da je bio prije proroka? Koja bi bila pitanja za nekoga tko se predstavio kao prorok?

Pretpostavljam da bi današnji kršćani pronašli proroka, a pitanja bi bila: – Kada ću kupiti svoju kuću? Kada ću dobiti svoj automobil? Kad se udajem? Za koga ću se udati? Hoće li moje dijete biti muško ili žensko? Kada ću otplatiti dugove? Hoću li se obogatiti? Itd.

Ali kad je Samarićanka otkrila da je bila prije proroka, htjela je znati o duhovnim pitanjima, ostavljajući svoje zemaljske potrebe u drugom planu. Nije bilo važno znati hoće li imati muža ili će prestati hodati do Jakovljevog zdenca kako bi crpila vodu. Pitanje bogomolje odvijalo se generacijama i to je bila prilika koju se nije moglo propustiti.

Uz izjavu:

– Vidim da si prorok! možemo smatrati da je žena razumjela što se stvarno događa.

Za razliku od ostalih Židova koji su bili fiksirani na svoju religioznost, legalizam i ritualizam, izraelski proroci nisu bili Židovi vezani za takve veze.

Bilo je to kao da kažem: – Ah, sad razumijem! Vi ste poput Ilije i Elizeja, proroka koji se nisu molili drugim narodima, budući da su obojica odlazili u druge narode i čak ulazili u dom siročadi, udovica itd. Samo kao prorok da komunicira sa ženom Samarijankom, budući da je Ilija otišao u dom udovice koja je živjela u Sarepti, u zemljama Sidona, i zamolio ga da pije vode:

– „Donesite mi, molim vas, malo vode da popijem u vazi “ (1Kr 17:10).

Elizej je pak iskoristio ono što mu je ponudila bogata žena koja je živjela u gradu Sunem, koja je slično ime dobila po imenu grada kao što je bio slučaj sa Samarijankom (2. Kraljevima 4: 8).

Izuzetno je važno analizirati Nikodemovu povijest u usporedbi s povijesti Samarijanke, jer je pred Bogom čovjek sa svim moralnim i intelektualnim svojstvima, kao što je bio slučaj s Nikodemom, jednak nekome bez ikakvih zasluga, kao što je bio slučaj sa Samarijankom žena.

štovanje

Tada je Isus odgovorio:

– Ženo, vjeruj mi da dolazi čas kad se ni na ovoj planini ni u Jeruzalemu nećete klanjati Ocu.

Isus je naučio Samarijanku da je došlo vrijeme, jer štovanje više nije bilo vezano za planinu, bilo to planinu Jeruzalem ili Samariju.

Isus je zamolio Samarijanku da vjeruje u njega i slijedi njegovo učenje

– “Ženo, vjeruj mi ...” (r. 21). Zatim se obraća pitanju zajedničkom Židovima i Samarićanima:

– „Obožavate ono što ne znate; volimo ono što znamo jer spasenje dolazi od Židova ”.

Iako su Samarićani razumjeli da štuju Boga, ipak su ga obožavali ne poznavajući Ga. Stanje Samarijana je ono što je apostol Pavao prikazao kršćanima u Efezu:

„Sjetite se, dakle, da ste prije bili pogani u tijelu i da su oni koji su u tijelu zvani neobrezanje zvani obrezanje ljudskim rukama; Da ste u to vrijeme bili bez Krista, odvojeni od izraelske zajednice i stranci zavjeta obećanja, bez nade i bez Boga na svijetu “ (Ef 2,11 -12).

Imati spremnost za štovanje Boga ne daje čovjeku stanje pravog štovatelja, jer su i Židovi štovali i štovali ono što su znali, jer spasenje dolazi od Židova (Ivan 4:22), međutim, takvo štovanje nije bilo u duhu i u istini (r. 23). Proroci su prosvjedovali zbog ove činjenice:

„Jer Gospod je rekao: Jer ovaj mi se narod približava i svojim ustima i usnama časti me, ali srce im se okreće od mene i njihov strah za mene sastoji se samo od zapovijedi ljudi, u što mu je naloženo “ (Iz 29,13).

Isusova je izjava jednaka Židovima i Samarijancima, jer su oboje vjerovali da štuju Boga, međutim, njihovo je štovanje dolazilo samo iz usta, ali daleko od ‘bubrega’

„Posadio si ih i oni su se ukorijenili; rastu, donose i plodove; na ustima ste, ali daleko od bubrega “ (Jer 12,2).

Isus predstavlja pravi koncept štovanja kad kaže:

- „Ali dolazi čas, i to je sada, kada će se istinski štovatelji klanjati Ocu u duhu i istini; jer Otac traži one koji ga štiju “ (r. 23).

Štovanje Boga moguće je samo u duhu i istini, za razliku od štovanja usnama, koje se odnosi na ‘pristup’ Bogu samo usnama, ima izgled, međutim, srce ostaje otuđeno od Boga.

Što Otac traži? Pravi štovatelji, to jest oni koji štiju u duhu i istini. Prema Svetom pismu, Božje oči traže pravednike, vjernike na licu zemlje, jer samo oni koji hodaju pravim putem mogu mu služiti „Moje će oči biti uprte u vjernike zemlje da mogu sjediti sa mnom; tko hoda ravnom stazom, služiti će mi “ (Ps 101,6), što je u suprotnosti sa stanjem izraelskog naroda: „Ipak, oni me traže svaki dan, uživaju znati moje puteve, kao narod koji čini pravdu i ne napušta pravo svoga Boga; pitaju me za prava pravde i raduju se posezanju za Bogom “ (Iz 58,2).

Odnosno, Bog je blizak onima koji Ga pozivaju, međutim, onima koji Ga pozivaju u istini „Jahve je blizu svima koji ga zazivaju i svima koji ga zovu u istini“ (Ps 145,18). Samo zazivanjem Boga ‘u istini’ neprijateljstvo se prekida i ponovno uspostavlja zajedništvo do te mjere da se čovjek obračunava s Bogom „I uskrsnuo nas je s njim i učinio da sjedimo na nebesima, u Kristu Isusu“ (Ef. 2: 6).

Kako pozvati Boga u istini? Ušavši na vrata pravednosti. Samo oni koji uđu na vrata pravednosti stječu istinsku hvalu Bogu (Ps 118,19). Samo oni koji uđu na vrata Gospodnja vjerni su i pravedni (Ps 118,20), i samo na njima su oči Gospodnje.

Isus jasno kaže da: – „Bog je Duh i važno je da ga oni koji ga štiju štiju u duhu i istini“, zašto, Bog je Duh, a Isus dodaje da su riječi koje je rekao duh i život (Ivan 7:63), zato je za štovanje duha i istine potrebno da se čovjek rodi iz vode i Duha (Ivan 3,5), da se rodi iz riječi koje je izgovorio Krist.

Sigurnost Samaritanke

Unatoč svakodnevnoj potrebi za vodom, što je ukazivalo na skromno stanje žene, jer nije imala roba, imala je nadu. Iako nije pripadala izraelskoj zajednici, bila je sigurna:

– Znam da dolazi Mesija (koji se zove Krist); kad dođe, sve će nam objaviti.

Odakle takva sigurnost? Sad je takvo uvjerenje stiglo iz Svetih pisama. Njezino je samopouzdanje bilo čvrsto, jer nije očekivala da će imati privatni bunar ili vlastitog muža. Sveta pisma nisu obećavala financijsko ili obiteljsko poboljšanje, ali ukazivala je na to da će Krist, posrednik između Boga i ljudi, doći i da će ljudima obznaniti sve što se odnosi na kraljevstvo Božje.

S obzirom na ženino povjerenje u Sveto pismo, Isus se otkriva:

– Jesam, govorim vam!

Zašto se Isus otkrio toj ženi, ako u drugim biblijskim odlomcima upućuje svoje učenike da nikome ne otkrivaju da je on Krist? (Mt 16,20) Jer istinsko priznanje je ono koje proizlazi iz svjedočenja koje Sveto pismo daje o Kristu (Ivan 5:32 i 39), a ne iz čudesnih znakova (Ivan 1:50; Ivan 6:30).

U tom su trenutku učenici stigli i bili zbunjeni što Krist razgovara sa ženom

„I u to dođoše njegovu učenici i začudiše se što razgovara sa ženom; pa mu nitko nije rekao: Kakva pitanja? ili: Zašto razgovaraš s njom? “ (r. 27).

Žena Samaritanka napustila je svoju namjeru i otrčala do grada i pozvala muškarce da istraže je li Židov na izvoru Jakova bio Krist

“Pa je žena ostavila svoju teglu, otišla u grad i rekla tim muškarcima: ‘Dođite, vidite čovjeka koji mi je rekao sve što sam učinila. Nije li ovo Krist?’ “ (Str. 28. i 29.)

Kako je u to vrijeme žena bila građanin drugog reda, nije nametala svoje uvjerenje, već je muškarce poticala da odu Isusu i analiziraju njegove riječi. Građani su otišli i otišli Kristu

„Tako su napustili grad i otišli k njemu“ (r. 30).

Opet su postale očite oznake pravog proroka: “I uvrijediše se u njemu. Ali Isus im reče: “Nema proroka bez časti, osim u svojoj zemlji i u svom domu” (Mt 13,57). Među strancima Isus je bio počašćen kao prorok, različit od svoje domovine i doma (Mt 13,54).

Učenici su preklinjali Učitelja:

- Rabí, jedi. Isus im je odgovorio:
- Moram jesti hranu koju ne znate.

Njihova je koncepcija još uvijek bila usmjerena na ljudske potrebe. Tada im je Isus izjavio da je ‘gladan’ vršiti volju svoga Oca i obavljati njegovo djelo. Kakav bi to posao bio? Odgovor je u Ivanu 6, stih 29:

- “Ovo je Božje djelo: vjerujte u onoga koga je poslao”.

Dok su njegovi učenici znali čitati vremena kad je ovaj svijet zasađen i ubran (Ivan 4:34), Isus je ‘vidio’ bijela polja za Očevu žetvu. Od tog trenutka kada se Krist očitovao žeteljima primajući plaće u svijetu, a žetva za vječni život već je započela, a i sijač i žetelac obradovali su se obavljenom djelu (r. 36).

Isus citira izreku: – „Jedan je sijač, a drugi žetelac“ (v. 37) i upozorava svoje učenike da im je naloženo da žanju na poljima koja nisu radila (v. 38). Koja su to polja? Polja koja

je Isus smatrao spremnima za žetvu bili su pogani. Nikada nisu radili među poganima, sada im je bilo naloženo da rade među poganima, kao što su to već drugi učinili, tj. Neki proroci poput Ilije i Elizeja otišli su kod pogana nagovještavajući misiju koju su trebali obaviti (v. 38).

Zbog svjedočenja žene koja je rekla:

– Rekao mi je sve što sam učinio, mnogi su Samarićani vjerovali u Krista. Kao? Jer je rekla:

– Rekao mi je sve što sam učinio, Isus je otišao do (Samarićana) i ostao s njima dva dana, a oni su vjerovali u njega zbog njegova riječi (Ivan 4:41).

Nisu vjerovali u Krista samo svjedočenjem žene, nego su vjerovali jer su, čuvši da im je Krist objavio kraljevstvo nebesko, vjerovali da je On zaista Spasitelj svijeta (Ivan 4:42).

Izobličjenja

Iako je svrha Svetog pisma i Krista bila da ljudi vjeruju da je On Spasitelj svijeta, Jaganjac Božji koji uklanja grijeh svijeta itd., U naše doba postoje različite vrste evanđelja koja ne promiču pravo Božje djelo, to jest: da ljudi vjeruju u Krista kao Božjeg izaslanika.

Nada im se ne u svijet koji dolazi, u koji će Krist doći i povesti one koji vjeruju sa sobom (Ivan 14: 1-4), već će se usredotočiti na stvari i želje ovoga svijeta.

Mnogi lažni učitelji skreću pozornost neopreznih ukazujući na njihove svakodnevne potrebe. Zašto? Budući da potrebe muškaraca zamagljuje rasuđivanje i ne dopuštaju im da analiziraju bitna logična pitanja. Govor lažnih učitelja uvijek ukazuje na potrebe svakodnevnog života da zbune

neoprezne, jer su njihovi govori uzaludni.

Postoje oni koji će se okružiti učiteljima u skladu s njihovim interesima i koji se okreću basnama (2. Tim. 4: 4). Drugi smatraju da je Krist izvor dobiti i kooptiraju one koji se žele obogatiti (1. Tim. 6: 5-9).

Ali postoje i oni koji imaju izgled bogobožnosti, što je samo još jedna religija, jer je njihova poruka usmjerena na siročad i udovice, koji se bore za stvar siromašnih i kojima trebaju materijalna dobra, ali oni negiraju učinkovitost evanđelja ., jer proturječe bitnim istinama kao što su buduće uskrsnuće iz mrtvih i Isusov povratak (2. Tim 2,18 i 3,5)

„Zašto, koja je naša nada ili radost ili kruna slave? Nisi li i ti pred našim Gospodinom Isusom Kristom pri njegovom dolasku? “ (1.Th 2,19).